

ΑΠΟ ΠΑΛΙΑ ΣΕΡΤΑΡΙΑ

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Μες στο περιβόλι μου
 Δούλενα μιά μέρα,
 Κι' είχα το Μαγάτικο
 Πλερωμή μου άγέρα.

Βαρεμένος στάθηκα
 Μέσα στις μερσίνες.
 "Ακου! — Ποῦθε νᾶρχουνται
 Οί φωνές εκείνες!

Νᾶναι ξεφαντώματα;
 "Αχ, ψαλμοί και θρηνοι!
 Κάτου κλαδευτήρι μου,
 Κάτου και τᾶξίνι!

Σ' ένα δέντρο ακουόμνησα
 Με δεμένα χέρια.
 Βλέπω ἀράδα αντίκρον μου
 Και περνοῦν ξεφτέρια.

Τὰ ξεφτέρια διάβηκαν
 Κι ὁ Παπᾶς προβγαίνει.
 "Αγιος ἀθάνατος"
 Ψέλνει και πηγαίνει.

Παλημάρια τέσσερα
 Τὸν ἀκολουθᾶνε,
 Κ' ένα ξιλοκράββατο
 Σχοκουβαλᾶνε.

Μες στὰ νεκρολούλουδα
 Κόνισμα θεμένο,
 "Αντικρὺ στὸ πρόσωπο
 'Ανασηκωμένο.

"Αχ, κοπέλλας πρόσωπο
 Με σβουμένα μάτια,
 Και μὴν ὄρη πᾶμαινε
 τὴν καρδιά κομάτια!

Πάει δμπερὸς τὸ λείψανο,
 Φεύγει λίγο λίγο,
 Και τὴν ἔρημη μάννα της
 Πίσω του ξανοίγω.

Στέγνωσαν τὰ μάτια της,
 Πνίγηκε ἡ φωνή της.
 Μόνο μοιρολόγι της
 Εἶναι οἱ γογγυσμοί της.

Εἶδα κόρης λείψανο,
 Και τᾶξίνι ἀφίνω.
 Βλέπω τὴ μαννούλα της,
 Κ' ένα δάκρυο χένω.

Σκέπασα τὰ μάτια μου
 Με τὰ δυὸ μου χέρια,
 Και στὸ νοῦ μου ἀγνάντενα
 Τάργυρά ξεφτέρια!

"Ανοιξα τὰ μάτια μου,
 Εἶδα δλόγυρά μου,
 Και λουλούδια κοίταξα
 Γιὰ παρηγοριά μου.

"Ακου! — Ποῦθε νᾶρχεται
 Τᾶχολόγι εκείνο;
 Νᾶναι κόρης λείψανο
 Με ψαλμούς και θρηνο;

Δὲν εἶναι, ὄχι, λείψανο,
 Μῆτε μοιρολόγια,
 Εἶναι ξεφαντώματα,
 Εἶναι ἀγάπης λόγια.

Πέντε νοῖ λεβέντηδες
 Βγήκα με τραγούδια,
 Και στὴ βρόση ἀντάμωσαν
 Πέντε κοπελλούδια.

Στὸ λειβάδι κίνησαν,
 Και χορὸ πιαστήκαν.
 Τᾶκουσαν κολλήγηδες
 Κ' ἕκατὸ γενήκαν.

Κόσμε μου, τὴ θλίψη σου
 "Η χαρὰ τὴ σβύνει.
 Κόβε, κλαδευτήρι μου,
 Κι ὄ, τι γίνη ἄς γίνη.

(1890)

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Η ΛΑ'ΓΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

είναι **TAMIEΥΤΗΡΙΟ** γιὰ τὸ λαὸ και δέχεται καταθέσεις ἀπὸ **μιά δραχμὴ** κι ἀπάνω.
 Σοῦ πλερώνει τόκο 4 1/2 % και σοῦ δίνει πίσω τὰ χρήματά σου ὅποτε θελήσεις εἴτε ὅλα εἴτε μέρος ἀπ' αὐτά.

Η ΚΑΤΑΡΑ

Στὴ Ζηνούλα

Εἶμουνα τριῶ τεσσάρω χρονῶν. Τί μπορεί νὰ θυμάται κανεὶς τόσο μικρὸς; Οἱ ἄλλοι δὲν ξέρω μὰ νὰ μερικὲς δικές μου θύμησης.

Δυὸ τρία ἄλλα παιδάκια ποῦ παίζανε μαζί μου τ' ἀδέρφια μου.

Μιά ρόμπα ρηγωτή. Σὰ στεκότανε, κρεμόμουνα πάνω της σὰν περπατοῦσε, ἔτρεχα πίσω της. Τὴ ρόμπα τὴν ἀγαπημένη τὴν φώναζα «μαμά».

Τὰ γένια τοῦ μπαμπᾶ, ποῦ τοιμπούσανε σὰ βοῦρτσα τὰ γόνατά του τὴν ἀλυσίδα τὴ μαλαματένια τὸ τεψάκι τῆς στάχτης, ποῦ κάθε βράδι τοῦ κουβαλοῦσα.

Κάτι ἄλλο θυμοῦμαι πὶς καλά. Ἀπὸ ποῦ, ἀπὸ ποιόνα πὶς ξέφυγα δὲν ξέρω. Βρέθηκα σὲ μιά κάμαρα μισοφωτη, θυμιασμένη. Σὲ ξύλινο μαῦρο κουτί εἶτανε ξαπλωμένη ἡ γιαγιά μὲ χέρια σταυρωμένα. Γιγαντένια λαμπάδα φώτιζε τὰ σφαλιχτά της μάτια, τὸ κίτρινο της πρόσωπο.

Ἐύπνα, γιαγιάκα, ξύπνα. Κάποιος μ' ἀρπαξε ἀπὸ πίσω. Ἡ γιαγιά δὲν ξαναξύπνησε.

Θυμοῦμαι και τὸν ἑαυτό μου. Ὁ μεγάλος καθρέφτης τοῦ σαλονιοῦ μου τὸν εἰδειχνε πουντραρισμένο. Στὸ κεφάλι φοροῦσα στραβά τὸ χουνὶ τοῦ πιερότου κὶ γύρω μου φούσκωνε ἡ ἄσπρη ἀστροσπαρμένη φρεσιά. Τέτοια ἡ πρώτη ἡ σύσταση. Καὶ τώρα ἀκόμα πότε πότε περῶ τὴν ἄσπρη ρόμπα μὲ τὰ φαρδιά μανίλια ποῦ τὰ παίρνω γιὰ φτερά, κ' ὄνειροπλέχτης πετῶ μακριὰ ἀπὸ τὴ λεπριασμένη τὴ ζωὴ. Πίκρες, βάσανα, πόθοι, πλουτοδίψα, πίσω, ὅλα πίσω. Στὸ πλάγι μου ἡ πιερέτα σιγοτρέμει ἀπὸ λαχτάρα ἑτοιμη μὲ διάπλατες φτεροῦγες νὰ μ' ἀκολουθήσει στὸ ταξίδι τὸ ἀγέρινο. Μὰς φτάνει ἡ ἀσημένια ἡ προστάτρα, τ' ἀσημοστάλλαχτα μὰς φτάνουνε σύννεφα.

Ἀμέτροτη χαρὰ. Τὰ τρίγωνα γυαλάκια ἀντιφεγγίζανε μυριόχρωμο τὸ φῶς τοῦ πολυέλαιου. Γιόματό τὸ σαλόνι ἀπὸ μάσκες. Ἐγὼ ὅμως μᾶτια εἶχα μονάχα γιὰ τὸ Μέγ' Ἀλέξαντρο. Ἀσπίδα, θώρακας, περικεφαλαία λάμπανε στὸ φῶς. Στάθηκε μπρὸς μου μιά στιγμή, μὲ σήκωσε ἀψηλά και κρατώντας με κεὶ πάνω μου εἶπε — τόμαθα πολλὰ χρόνια ὕστερα — ἀ δὲν εἶμουνα Ἀλέξαντρος, ἤθελα νᾶμουν Πιερότος!

πὶς ἐγὼ και σὺ κάνουμε τὸ Δημόσιο....Γιατί δὲ νιώσαμε ἀκόμα πὶς ἔτι κλέπτουμε ἀπὸ τὸ Δημόσιο, θάρθει αὔριο τὸ ἴδιο τὸ Δημόσιο νὰ μὰς τὸ πάρει ἀπὸ τὴν τσέπη....

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ. Δὲ θὰ φροντίσετε λοιπὸ γιὰ τὴ θέση....

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Ὅχι, βέβαια. Καὶ χαίρουμαι ποῦ τὴν εἶχες σίγουρη τὴν ἀρνησὴ μου. Χαίρουμαι ποῦ μ' ἐνωσες.

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ. "Α σὰς ἐνωσα!...Και ξέρετε τί σκοπὸ ἔχει ἡ μητέρα;...." Ἀν τῆς τὴν ἀρνηθῆτε σεις, νὰν τὴ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν κ. Ρωξάνη.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (ξοφνιασμένα). Ἀπὸ τὴν κ. Καλόκαρδου; Κοίταξε κεὶ! Ἴσα ἴσα ἔπου κὶ ἂν εἶναι μὰς ἔρχεται.

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ (σὰν πικραμένη). Ἐρχεται δὴ ἡ κ. Ρωξάνη;

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (ἀδιάφορα). Ναι, ἔρχεται. Τὴν ἀντάμωσα δὴ σιμά, σ' ἕνα μαγαζὶ καὶ ψούνηξε και μοῦπε πὶς θάρθει νὰν τῆς διαβάσω τὸ λόγο ποῦ θὰ βγάλουμε μεθαῦριο στὴ διαδήλωση....

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ. Ἦν τὸ καταχαρεὶ ἡ μητέρα γιατί ἂν μπορέσει νὰν τῆς ζητήσῃ κίολας τὴ θέση γιὰ τὸν Κωστῆ....

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (σοβαρά). Δὲ θὰν μπορέσει νὰν τῆς ζητήσῃ τίποτα, γιατί ἀπὸ τούτη τὴν ὥρα ὁ Κωστῆς εἶναι διορισμένος σὲ θέση, ὄχι βέβαια δημόσια, ποῦ θὰ κριδοπλερώνεται γιὰ νὰ συνηθίσει νὰ δουλεύει.

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ (γελαστά). Μῆπως ἡ θέση αὐτὴ ποῦ συλλογιστήκατε προσβάλλει τὸν ἐγωισμό τοῦ ἀδερφοῦ μου; Γιατί τὸ ξέρετε δά, ὁ ἐγωισμὸς τοῦ ἀδερφοῦ μου δὲ σηκώνει χωρατὰ....

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (γελαστά κὶ αὐτός). Μῆ σὲ νιάζει κὶ ὁ ἐγωισμὸς τοῦ ἀδερφοῦ σου θὰ πάρει κάπια σοβαρότητα ποῦ δὲ θὰν μπορεῖς πιά νὰ τὸν περιγέλας....

Η ΡΩΞΑΝΗ (ἀπὸ μέσα). Μὰ δὲ βγαίνει κανεὶς νὰ μὲ ὑποδεχτεῖ; Χά, χά, χά! Κοτζᾶμ βουλευτῖνα ἔρχεται!...Ἐλάτε λοιπὸν, ἐλάτε!...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Χρ! Μὲ τὰ χωρατὰ της μὰς ἔρχεται....

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ (παγαίνοντας πρὸς τὴ μεσιανὴ πόρτα). Ἔτσι πάντα, χαρούμενη και γελαστή, (φεύγει). ("Ὁ Στρωτὸς σηκώνεται ἀπὸ τὸν καναπέ και περπατᾶ ἀργά, κἀπνίζοντας τὸ ποῦρο του.

Η ΡΩΞΑΝΗ μπαίνει κρατώντας ἀπὸ τὴ μέση τὴν Ἀστρούλα).

Η ΡΩΞΑΝΗ. Ἀστρουλάκι μου, νᾶρθεις. Σὲ καρτερῶ εἰχως ἄλλο νᾶρθεις μεθαῦριο σπῆ. Θὰ μείνεις

ὅλη μέρα.... Θὰ δοῦμε τὸ βράδι και τὴ διαδήλωση....(Ἀφίνοντας τὴ μέση τῆς Ἀστρούλας). Κόρει Στρωτέ, σὰς χαιρετῶ.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Κυρία μου!
 Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ. Δὲ βγάζετε τὸ καπέλλο σας;
 Δώστε μου τὴν μπέρτα σας....

Η ΡΩΞΑΝΗ. Ὅχι, ἔχι δὲν εἶμαι γιὰ πολὺ. Βιάζομαι. Ἐχομε καλεσμένους τὸ βράδι και πρέπει νὰ πάω νωρὶς σπῆ...Θαρθεῖτε βέβαια, κ. Στρωτέ.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Μὰ σὰς τὸ εἶπα. Θὰ διαβάσουμε και τὸ λόγο.

Η ΡΩΞΑΝΗ. Θέλει νὰ τὸν ἀκούσει κὶ ὁ κ. Γυαλιστός! Χά, χά, χά. Κὶ ὁ ὑποχοντριακὸς ὁ Ἀγλύκαντος! Γιὰ φανταστεῖτε!... Μὰ και γὼ ἴσα ἴσα γιὰ τὸ λόγο ἔρθα δὴ. Θέλω νὰ τὸν ἀκούσω πρώτη και πρώτη νὰ τὸν κρῖνω....Θᾶναι νᾶστουμε; αἱ;

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (σὰν κοροδοφετικά). Καὶ ἡ κρίση σας πάντα σεβαστή.

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ. Τὸ γούστο της κ. Ρωξάνης εἶναι μοναδικό.

Η ΡΩΞΑΝΗ. Τὸ γούστο μου; Χά, χά, χά! "Α, μαργιόλα! Ἐέρεις και κολακεῖς ἀδυναμίες!

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ (γελαστά). Τὴν ἀλήθεια!...
 Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Δὲ μὰς δίνεις, Ἀστρούλα, τὰ χε-

